

tømte han straks Glasset, betalte derpaa og gik bort, som om han kun var kommen for at slukke sin Tørst.

Endnu før han var naaet helt ud af Døren, hørte han Frants Møller mækre. Karl May sagde: „Adjøs, Deres Durchlauchtighed!“ Og Susse Frederiksen slog sin kendte Skraldelatter op.

Paa Højbroplads tog han et Automobil, og et Kvarters-tid efter laa han i sin store franske Mahogniseng og trak Silketæppet op over Ørene.

Men mod Sædvane faldt han ikke straks i Søvn. Samværet med Jytte Abildgaard vakte Tanker hos ham, der holdt ham vaagen næsten lige saa længe, som Jytte selv maatte ligge og fable i Mørket. Sine gamle Venners Foragt tog han sig let. Han misundte dem ikke deres Kvistkammer-Lyksalighed, endmindre den Ærgerrighed, som lod dem trælle Livet igennem i Fattigdom og selvforsagende Slid og husvalede dem med Haabet om et naadigt Eftermæle i Fremtidens Konversationsleksika. Men han tænkte paa, at hans Kunstnerbane maaske dog kunde være bleven noget anderledes, dersom han tidligere havde lært en Kvinde som Jytte Abildgaard at kende og havde vundet hendes Venskab.

„Hr. Karsten Froms Stjerne er aabenbart i Dalen“. — Det var som fra det fjerne at høre Ligklokkerne klemte over sin egen Jordefærd. Om ti, maaske allerede om fem Aar var Stjernen slukket. Og han var dog endnu ikke mere end femogtredive Aar!

Han havde for et Par Dage siden, da han kørte gennem Vesterbrogade, set et Glimt af Cajus Vang. Den